

RECENSIE DE DOCHTER VAN MARTENSHOEK

Niemand houdt het droog bij de dochter

Gebeurtenis: De Dochter van Martenshoek
Door: stichting Watervloot en BUOG **Tekst:** Corine Nijenhuis **Regie:** Pieter Stellingwerf, Bas de Bruijn, Frans Krom **Spel:** Sanniek Brandon (9), Nora Schaafsma (11), Sanne Min (13), Nomi de Ridder (44), Anja Warmink (50), Carolien van den Dries (57) en Frieda Rijks (65) (de dochters) en talloze vrijwilligers **Kostuums** Marieke Veenstra **Gezien:** 26/9 (première) Martenshoek **Publiek:** 200 (vol) **Nog te zien:** t/m 6/10 www.watervloot.nl

★★★★☆

Water. Een schip heeft water nodig. Maar zoveel? Het gebeurt in scène 3; *Verdrinking*, waarin De Dochter van Martenshoek, om haar uit handen van de Duitsers te houden, in 1945 in het Verbindingskanaal in Groningen tot zinken wordt gebracht. De scène wordt gespeeld in een plaatijzeren romneyloods. Het zinkende schip wordt verbeeld door water tussen twee glazen platen, waarachter zangeres Anja Warmink staat, te laten stijgen.

Een vondst, maar tijdens de première barst één van de glazen platen. Zangeres drijfnat, de schrik in de benen. *The show must go on*. Buiten slaat de regen tegen het plaatstaal, acteurs en zangeres

moeten steeds meer volume produceren om boven het natuurgeweld uit te kunnen komen en de scène tot een goed einde te brengen. Dit bedenkt je niet, het gebeurt en als je als publiek geluk hebt maak je het mee.

Vijf jaar na *De W.A. Scholten* brengt stichting Watervloot met de theatermakers van Bedenkers en Uitvoerders van Ongewone Gebeurtenissen (BUOG) *De Dochter van Martenshoek*. Gespeeld in vijf scènes, ingeklemd tussen een proloog en een epiloog. Bezoekers lopen in kleine groepen, onder leiding van een gids, langs scènes die vijf keer op een avond gespeeld worden.

Scènes die het verhaal vertellen van de Groningse koftjalk Tromp. In 1912 bij Scheepswerf Gebroeders Verstockt in Martenshoek van de werf gelopen, in 1996 door de Italiaanse regering in de haven van Palermo aan de ketting gelegd om als werkervaringsproject in Groningen te worden gerestaureerd.

Het idee, het schip door een vrouw te laten spelen ('een dame met een prachtige romp en een bolle kop om de golven te trotseren') en door haar het verhaal te vertellen, werkt wonderwel.

Het wandelen van scène naar scène is voor de beleving van het verhaal geen belemmering, maar dit is geen rolstoelvriendelijke voorstelling. Het beste overhemd, de galajurk en hoge hakken kunnen thuisblijven. Een bezoek aan dit spektakeltheater op locatie vereist praktische (regen)kleding, stevig schoeisel en een goede basisconditie.

Ook van de spelers en speelsters. Wat te denken van Nomi de Ridder. Zij ligt de hele avond in het water van Martenshoek en zingt de sterren van de hemel, terwijl schipper Bert de Jonge in hagelwitte slip en singlet in de striemende regen staat te razen en tieren.

Weersta de neiging om na de laatste scène thuis droogte en warmte op te zoeken. Want loopt het schip in de proloog nog wat aarzelend van de helling, de epiloog in de loods van de Gebroeders De Haan bezorgt *De Dochter van Martenshoek* een swingende thuisvaart. Een happy end voor het bewogen leven van een vrouw die haar leven begon als 'kind van de wind met een hart van staal/het mooiste schip van allemaal'.

LOUIS VAN KELCKHOVEN

Het theaterspektakel *De Dochter van Martenshoek* speelde zich deels af in de stromende regen in het water van het Oude Winschoterdiep. FOTO PETER WASSING